

เมื่อผมหนีออกจากบ้าน

ปฏิพันธ์ อุทยานกุล

ขบวนรถไฟเคลื่อนตัวไปตามรางอันยาวเหยียดมุ่งหน้าสู่ลำพูน ผมออกจากบ้านโดยไม่ได้นอกใครเลยสักคน และทุกคนในบ้านก็ไม่ได้รู้ว่าผมกำลังหนีออกมา ผมไม่รู้ว่าจะทำไมผมต้องหนี แต่ที่ผมรู้แน่ ๆ ก็คือบ้านที่ผมอยู่มันช่างไม่มีความสุขเอาเสียเลย ผมไม่รู้ว่าจะทำไมผมถึงทนอยู่ในบ้านหลังนี้ได้ถึง 15 ปี มันเป็น 15 ปีแห่งความทรมาน 15 ปีแห่งความปวดร้าวและหาวคาว

ผมรู้แต่ว่าวันนี้ผมได้ก้าวออกมาจากบ้านรกรกนั้นแล้วผมออกมาคนเดียว ไม่มีใครผลักไล่และชักชวน ผมพร้อมแล้วที่จะออกมาเผชิญโลกกว้างด้วยตัวของผมเอง

เสียงของรถไฟที่กำลังโอดทะยานไปตามรางทำให้ผมไม่สามารถที่จะขมคาให้หลับลงได้ ผมมองผ่านช่องหน้าต่างออกไปทอดสายตามองผ่านทิวไม้และชายเขาอย่างเลื่อนลอยผมปล่อยให้ภาพเหล่านั้นผ่านไปตามความเร็วของรถไฟปล่อยให้มันผ่านไปเหมือนกับอดีตที่ช่างบัดซบของผมนั้นซึ่งผมไม่ปรารถนาที่จะหวนกลับไปหามันอีก

“จะไปไหนหรือไอ้หนุ่ม” เสียงห้าว ๆ ของเกลอชมากระทบกับโสตประสาทผมหดงโครมใหญ่

“ไปลำพูนครับ” ผมตอบแก้โดยที่ยังไม่ละสายตาดูสภาพทิวทัศน์ข้างนอก

“ไปหาญาติหรือไปทำงานล่ะ” แกลมผมอีก

“ผมไม่มีญาติครับ นอกจากพ่อ แม่ และน้องอีกสองคนที่กรุงเทพ ฯ”

“งั้นก็ไปหางานทำสิ”

“เปล่าครับ”

“ไปเที่ยวหรือไง”

“ไม่ใช่” ผมเริ่มรำคาญแกลแล้ว

“แล้วเอ็งจะไปทำไมวะ”

คำว่าเอ็งกับวะทำให้ผมหันหน้ามามองแกลทันที ผมไม่ชอบเลยที่ใครมาขึ้นไอ้ขึ้นเอ็งซึ่งจะขึ้นไวกับผม แล้วตาคูณนี้เป็นใคร ถึงได้มาชักใช้ไล่เสียงผมยังกับเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบที่กำลังจ้องจับผิดคนร้ายที่กำลังต้องสงสัยอยู่

“ยังไม่รู้เลย” ผมตอบเพราะรำคาญที่แกลถามมาก คิดว่าถ้าตอบไปแล้วแกลจะไมถามซ้ำซ้ำผมอีก และผมก็ขี้เกียจตอบคำถามของแกลด้วย

“อะไรกัน ออกจากบ้านมาทั้งที แต่กลับยังไม่รู้ว่าจะไปทำไม” แกลพูดปนหัวเราะ

“นี่ลุงอย่ายุ่งกับชีวิตของผมได้ไหม” ผมโผล่ออกไปด้วยความรำคาญ ได้ผล แกลหุบปากเงียบลงทันที ผมหันกลับไปมองภาพวิวตามรางทางตามเดิม

“เมามาอีกแล้วสิวัน ๆ ไม่ทำอะไรเลยเอาแต่แกลเหล้าอย่างเดียว งานการก็ไม่รู้จักทำ มึงเป็นคัวประสาอะไรอะ ต้องให้เมียหาเลี้ยง มึงมันแมงดาซัด ๆ ได้แต่เกาะชายผ้าถุงกูกันไปวัน ๆ แล้วหยังจั่งครอบครัวมันจะเจริญได้ยังงี้”

เสียงก่นด่าของแม่ดังอยู่ในห้วงคำนึงของผม เมื่อใดที่พ่อแม่มา แม่เป็นอันต้องด่าเปิดเปิงทุกที และมันก็เป็นอย่างนี้แทบจะทุกวัน

“แล้วทีมึงล่ะ เล่นไปหาหมรุ่งหามคำทุกวัน ซักวันเอะมึง สมบัติจะคิดตัวสักชิ้นก็จะไม่เหลือ ดีไม่ดีได้ไปกินนอนในตารางแล้วจะหาว่ากูไม่บอก” พ่อจดเอาความคิดของแม่มาจระไนบ้าง

“ก็เงินที่กูเล่นไปนะซีที่ให้พวกมึงผลาญกันอยู่ทุกวันนี้ แล้วยังไม่สำนึกกะลาหัวกันอีก” แม่เถียงไม่ยอมแพ้ จนพ่อต้องเงียบไปเองบางวันผมกับน้องก็พลอยโดนลูกหลงไปด้วย แต่ก็ไม่ว่าจะตอบโต้อย่างไร คนหนึ่งก็พ่ออีกคนหนึ่งก็แม่

“หนีออกจากบ้านมาละซี” เสียงของตาลุงคนเดิมทำให้ผมตกใจอีกครั้ง ผมหันมาพยักหน้าแทนคำตอบ

“ปัญหาครอบครัว” ดูเหมือนว่าจะถามตามประสาคนเจนโลก

“ใช่ ปัญหาครอบครัวที่ไม่มีวันจะแก้ไข จนผมต้องหนีมันออกมา”

“แล้วตอนนี้มีใครอยู่ทางโน้น ข้าหมายถึงทางบ้านของเอ็งนะ” แก่เริ่มซักผมอีกแล้ว

“พ่อ แม่ และน้องอีกสองคน” ผมตอบไปตามความจริง ตอนนี้ผมไม่รำคาญแกแล้ว ผมอยากให้แกถามเพราะผมต้องการระบายสิ่งที่มันอัดอั้นตันตันในอกผมออกมา เพื่อผมจะรู้สึกสบายขึ้นมาบ้าง

“เขารู้ไหมว่าเอ็งหนีออกมา”

“ไม่มีใครรู้ เพราะผมไม่ได้บอกใครเลย”

“ไม่เป็นห่วงพ่อแม่บ้างรึ”

“ไม่เห็นจะมีอะไรที่ต้องเป็นห่วง พ่อเหรอ ขอให้ได้กินเหล้านอกนั้นใครจะเป็นอะไรแก่ไม่สนใจทั้งนั้น ส่วนแม่ก็ขอให้ได้เล่นไพ่กับขาประจำ สามวันสามคืนไม่กลับบ้านก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาของแก ถ้าเกิดวันไหนเล่นเสื้ก็กลับมาพาลที่บ้าน ค่าไปหมดไม่มีเงิน พ่อเฒ่าแล้วแกไม่สนใจหรอก แต่ผมกับน้องนี้จะเป็นประสาทกันหมดแล้ว”

ผมพูดจบพร้อมกับถอนหายใจดังเอือกใหญ่

“ขึ้นเอ็งก็เป็นคนเห็นแก่ตัวมากเลย”

“เห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัวยังงี้ ใครเห็นแก่ตัวกันแน่ พ่อเฒ่า กลับบ้านก็ค่อนข้างว่าง แม่ไปเล่นไปสามวันสามคืนกลับบ้านที ปล่อยให้ผมกันบ้องต้องหากินกันเอาเอง ไอ้สองตัวนั้นก็ยังไม่ทำอะไร พ่อไม่เห็นพ่อเห็นแม่ก็ถามว่าพ่อแม่ไปไหน ผมก็จนปัญญา ไม่อยากพูดความจริงให้มันฟังกลัวจะเป็นปมด้อย แล้วอย่างนี้ลุงยังมาว่าผมเป็นคนเห็นแก่ตัวอีกเหรอ” ผมระบายความในใจออกมาให้แกฟัง

“เห็นแก่ตัวสิ แล้วน้องเอ็งสองคนนั้นมันจะอยู่กันยังงี้”

“ก็พอกับแม่ยังอยู่นี่”

“อยู่แบบสามวันกลับบ้านทีนะเหรอ แล้วช่วงที่แม่เอ็งไปเล่นไป พ่อเอ็งไปกินเหล้า ไอ้สองตัวนั้นมันจะเอาอะไรกิน ป่านนี้มันก็คงจะถามกันเองแล้วว่าพี่ของมันทำไมมันยังไม่มาทำอะไรให้พวกมันกินสักที มันน่าตลกนะ ที่ปล่อยให้น้องตัวเล็ก ๆ ผจญกับปัญหาที่ขนาดพี่ของมันเองยังไม่คิดจะต้องหนี หัวซุกหัวซุนออกมา แล้วไอ้เปี้ยกทั้งสองมันจะแก้ดอกหรือวะ ข้าสงสัยจริงโว้ย” ลุงพูดปนหัวเราะจนทำให้คนที่นั่งอยู่รอบข้างหันมามองเป็นตาเดียวกัน

“แล้วถ้าลุงตกอยู่ในสภาพอย่างผม ลุงจะทำยังงี้” ผมย้อนถามแกไปบ้างเผื่อจะได้ช่องทางสวนกลับโดยไม่ยอมให้ถูกกล่าวหาเพียงฝ่ายเดียว

“ถ้าเป็นข้าฯ ก็คงอยู่ต่อไป พ่อแม่เอ็งอีกไม่นานก็ตายแล้ว ก็เหลือแต่เอ็งกับน้องนั่นแหละที่ยังอยู่ และที่สำคัญเอ็งจะต้องอยู่สอนน้อง เอ็งว่าอย่าเอาอย่างพ่อกับแม่ของมัน และอย่าเอาอย่างพี่ของมันด้วย เพราะเอ็งก็เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีเหมือนกัน”

“ลุงเอาอะไรมาตัดสินว่าผมเป็นคนไม่ดี” ผมนึกจนแกขึ้นมาทันที

“ก็เอ็งมันชั่วฉลาด ชลาดที่จะเผชิญกับความจริง เอ็งเป็นคนเห็นแก่ตัว หนีปัญหาโดยปล่อยให้ทั้งสองแบกรับแทน แล้วหยังจ้ะมาว่าตัวเองดีอีกรี เอ็งอย่านึกนะว่าหนีออกจากบ้านมาแล้วจะหมดปัญหา โลกภายนอกยังมีปัญหาให้เอ็งได้ขบคิดได้เผชิญอีกร้อยแปดพันเก้า ปัญหาใหม่ ๆ ยังมีอีกมากมาย เอ็งอย่าหนีปัญหาให้มันบ่อยนักก็แล้วกัน มันจะคิดเป็นนิสัย พอเกิดปัญหาขึ้นมาก็ต้องหนี แล้วทีนี้ละมึงเอ๊ย เอ็งจะต้องหนีไปทั้งชาติไม่มีวันจบสิ้นเหรอ”

รดไฟจอดเทียนชานชาลาแล้ว ลุงลุกจากที่นั่งเก็บสัมภาระข้าวของเพื่อเตรียมตัวลง ผมอยากจะช่วยแกอยู่เหมือนกัน แต่คำพูดของผู้ที่ไม่เคยรู้จักกับผมมาก่อนได้ตรึงผมไว้กับที่นั่ง คำพูดของแกเสมือนไฟที่แข็งแกร่ง มันมัดผมจนผมไม่สามารถลุกขึ้นมาได้ ความคิดต่าง ๆ ประดังประเดเข้ามาติดกันในช่วงสมองของผมจนผมรู้สึกว่ามันพุ่งเหิงไปหมด

“แล้วอย่าล้าโลกหนีกลับบ้านเก่าอีกนะโว้ย”

เสียงของลุงคนเดิมแว่วมากระทบโสตประสาทของผมเป็นครั้งสุดท้าย

ก่อนที่มันจะถูกกลบด้วยเสียงของรถไฟที่กำลังเคลื่อนตัวออกจากชานชาลาอย่างเชื่องช้าเพื่อไปตามทางของมันและของผมด้วย

ตีพิมพ์ครั้งแรก “ศรีสยามรายสัปดาห์”

ฉบับที่ 32 ประจำวันที่ 17 กรกฎาคม 40